

## דף ד :

עין משפט ג.

יו"ד סימן רד פעיף א.ב.

- א. א. עיקר הנדר האמור בתורה שיתפיס בדבר הנדור<sup>ט</sup> כגון שאומר ככר זה עלי כקרבן<sup>י</sup>, או שאמר יאסר עלי ככר זה, או ככר זה עלי איסור.
- א. ב. ה"ה אם תלה הככר בדבר הנדור כגון שאמר על אחר יהיה כזה אסור אפי' עד מאה<sup>כ</sup>, או שנדר על יום אחד להתענות בו או לא לאכול בו בשר, ואח"כ אמר על יום אחר יהיה כזה ג"כ אסור.
- ב. ג. כל דבר הקדוש בקדושת הפה מתפיס בנדר כגון שאמר ככר זה כשה של קרבן, כהיכל, כירושלים או כאחד משמשי המזבח הרי זה נדר.
- הגה: אם נדר בשלחן שבמקדש הוי נדר, אבל אמר כשלחן סתם<sup>ל</sup> אין זה כלום, ומ"מ בעם הארץ יש להתיר לו שלא יהיה פרוץ בנדרים.

עין משפט ה.ו.

יו"ד סימן שו פעיף א

- א. א. בכור בהמה טהורה נוהג בזכרים ולא בנקבות<sup>מ</sup>, ונוהג אפי' בזמן שאין הבית קיים, בין בארץ בין בחוצה לארץ<sup>נ</sup>.
- ומצוה להקדישו ולומר הרי זה קודש<sup>ס</sup> שנאמר "תקדישו לה' אלהיך" ואם לא הקדישו מתקדש מאליו מרחם.

- ט. והיינו לאפוקי מדבר האסור, ש"ך. והוא ממשנה נדרים דף י' ע"ב, ובגמ' שם דף י"א ע"ב, וממשנה ריש פ"ג, ובגמ' שם דף י"ד ע"ב.
- י. וכ"ש אם אמר קרבן עלי ככר זה. ש"ך מר"ן.
- כ. ואפי' השני אמר על דבר אחר שאינו מינו של הראשון כגון שהראשון הוא ככר והשני הוא בבשר והשלשי הוא בפירות. ש"ך ס"ק ד'.
- ל. הט"ז והש"ך כתבו שדברי הרמ"א אינם מכוונים אלא אם התפיס בדבר, כגון שאמר ככר זה עלי כשולחן הקודש, או אפי' כשולחן סתם הוי ג"כ אסור, אבל בנודר בשולחן ואינו מתפיס בשום דבר אלא שאומר בלשון שבועה אני נודר או אני נשבע בשולחן הן קדוש או סתם אינה שבועה כלל. ודברי הרמ"א כשגגה היוצאת מלפני השליט עכ"ל.
- מ. דכתיב "כל פטר רחם הזכרים".
- נ. כ"כ הרמב"ם בפ"א מהלכות בכורות הלכה ד' ממשמעות הגמ' בסוף פ"ג דתמורה ובביצה דף כ"ז ע"ב.
- ס. מברייתא בערכין כ"ט ע"א.

הגה: ונותנים אותו לכהן ולא לכהנת<sup>ע</sup>.

עין משפט ז.

יו"ד סימן רג פעיף ז

ו. ה"ה מי שנודר כדי לתקן מעשיו הרי זה משובח<sup>פ</sup>, כגון היה זולל ואסר עליו הבשר שנה או שהיה שוגה ביין ואסר על עצמו יין זמן מרובה, או אסר שכרות עליו לעולם, או אסר על עצמו לקבל מתנות משום שהיה רודף ממון, או היה מתגאה ביופיו ונדר על עצמו נזירות, כל אלה דרך עבודת השם, ובאלה אמרו חכמים נדרים סייג לפרישות. ואע"פ שהם עבודה לא ירגיל ולא ירבה עצמו בהם<sup>צ</sup> אלא יפרוש מדברים שראוי לפרוש מהם בלא הנדר.

ע. בין אם הוא תם בין אם הוא בעל מום, בין שנולד במומו בין שנולד בו מום אח"כ ודוקא לכהן דכתיב לגבי פדיון בכור אדם "ויתן את כסף הפדוים לאהרן ובניו", ואיתקש בכורי בהמה לבכורי אדם, כ"כ הרא"ש בסוף בכורות, ומתנות כהונה אחרים אפי' לכהנת, כמו שאמרו בחולין דף קל"א.

פ. מרמב"ם בסוף הלכות נדרים מהמעשה דשמעון הצדיק בנזיר דף ו' ע"ב, וממשה דאבות שנדרים סייג לפרישות.

צ. שם בכ"מ דעצה טובה קמ"ל.